

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 886/2020

28.05.2020. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Јовановић адвокат из ..., против туженог АМСС ДОО из Београда, чији је пуномоћник Владислав Костић адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 222/2019 од 20.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 222/2019 од 20.11.2019. године - дела којим је одбијен тужбени захтев.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 222/2019 од 20.11.2019. године, усвојена је жалба туженог, укинута пресуда Основног суда у Бујановцу П1 100/18 од 08.11.2018. године и пресуђено тако што је: одбијен тужбени захтев тужиоца АА из ... да се као незаконито поништи решење туженог АМСС ДОО Београд број ... од 25.07.2016. године којим је тужиоцу престао радни однос, и да се наложи туженом да врати тужиоца на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми; усвојен тужбени захтев и према туженом утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог на неодређено време закључно са даном 26.07.2016. године, и наложено туженом да му ово право призна; обавезан тужени да на име накнаде штете због неисплаћене зараде за период од 22.07.2016. године до 26.07.2016. године исплати тужиоцу износ од 3.635,42 динара са законском затезном каматом од 31.08.2016. године до исплате, као и да на овај износ плати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање по стопи и основицама које важе на дан уплате; обавезан тужени да на име накнаде штете због неисплаћених тршкова ради доласка и повратка са посла у градском саобраћају за период од јануара до јула 2015. године исплати тужиоцу новчане износе наведене у изреци са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате; обавезан тужени да на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2015. годину исплати тужиоцу износ од 29.974,07 динара са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до исплате; обавезан тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 193.224,00 динара у року

од 15 дана од дана пријема пресуде са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену - дела којим је одбијен тужбени захтев, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став. 2. 3. и члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 22.01.2015. године закључио са туженим уговор о раду на неодређено време за послове сарадника за ... и ... у пословној јединици ... - гранични прелаз „...“. Одлуком туженог од 09.02.2015. године измењен је Правилник о организацији и систематизацији послова, којом су у пословној јединици ... укинута радна места директора, сарадника за финансије и администрацију, контролора на линији техничког прегледа и механичара - возача за возила СПИ. Тужени је 05.03.2015. године донео Програм решавања вишка запослених, са списком запослених који су утврђени као вишак, којим тужилац није био обухваћен. Новом одлуком туженог од 16.06.2015. године поново је измењен Правилник о организацији и систематизацији послова, и том одлуком избрисана су сва радна места у пословној јединици Странке су 29.06.2015. године закључиле анекс уговора о раду на основу којег је тужилац упућен на рад код другог послодавца - мењачницу „...“ из ..., на одређено време у трајању од годину дана. По истеку тог времена тужилац је, решењем од 14.07.2016. године, враћен на рад код туженог, да би тужени 25.07.2016. године донео решење о престанку радног односа тужиоца због престанка потребе за његовим радом, услед економских и организационих промена и гашења његовог радног места. Тужиоцу је исплаћена отпремнина.

На основу овако утврђеног чињеничног стања у овом спору правилно је примењено материјално право.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдани разлог који се односи на потребе послодавца, и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. У конкретном случају, одлуком туженог је због економских и организационих промена укинута радно место тужиоца у пословној јединици Услед тога престала је потреба за радом тужиоца, па је зато спорно решење о престанку радног односа донето у складу са цитираном законском одредбом, а тужбени захтев за његов поништај неоснован.

Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права - члана 155. Закона о раду, образложени тврдњом ревидента да програм решавања вишка запослених не садржи име и презиме тужиоца. Тужени је програм донео ради решавања вишка запослених који су то постали након одлуке од 09.02.2015. године о

измени општег акта о организацији и систематизацији послова, односно укидања одређених послова у пословној јединици Пошто том одлуком није смањен број извршилаца на пословима које је тужилац обављао по уговору о раду, нити су ти послови укинати, то се донети програм решавања вишка запослених није односио на тужиоца и зато он није наведен у списку запослених за чијим је радом престала потреба. Тужиоцу је радни однос престао зато што је његово радно место укинато, одлуком туженог од 16.06.2015. године, а одлука о престанку радног односа донета је 25.07.2016. године - по повратку тужиоца са рада код другог послодавца, с`обзиром да му је за то време радни однос код туженог мировао у смислу члана 79. став 1. тачка 3. Закона о раду и зато у том временском периоду није ни могло бити донето решење о престанку радног односа.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић